

ПЯТЪКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.

РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328

БРОЙ
11

ФОКУСНИКЪТЪ

Единъ денъ фокусникъ пристигна въ единъ
малкъ градъ на Волиния. При все, че това
сѣбитие стана малко преди Великъ-денъ —
огато човѣкъ има повече грижи отколкото
осми има на главата си — неговото присти-
гнѣ не направи голѣмъ шумъ.

Какъвъ чуденъ човѣкъ, наистина, съ скъ-
пни дрехи, а на главата му пробитъ цилиндъръ.
Лицето му много ясно лечеше, че е евре-
тъ, но брадата му бѣше бръсната. Никога
го виждаха да яде, нито позволенъ, нито
браненъ ястия, които може.

Скоро той стана предметъ на всичкитѣ
зговори.

— Отъ де иде той? отъ Парижъ.

Къде ще отиде? Въ Лондонъ!

— Очевидно тука е дошълъ по погрѣшка.

Държанието му бѣше странно: амо нѣ-
кой се приближеше до него, той веднага из-
лизаше, сѣкаш земята го поглѣщаше, и следъ
тъй се появяваше на далече, на другата
страна.

Следъ нѣколко дни той нае една зала,
да покаже фокуситѣ си. Той направи чуд-
на нѣща; предъ очитѣ на зрителитѣ глѣташе
запалиени вжглища, като че ли това бѣха те-
чени топча; извади отъ устата си разно-
цветни панделки, бѣли, червени, зелени и из-
върдно дълги; отъ ботушитѣ си извади
естнадесетъ чифта пуйки едри като мечки,
кито почнаха да подхвъркватъ по сцената;
подметкитѣ на обувкитѣ си намѣри шѣлъ
изанъ съ жълтици; той подсвирна и голѣмъ
рой пасхални хлѣбчета минаха презъ залата
затанцуваха подъ тавана; подсвирна втори
къ и всичко изчезна: и панделкитѣ, и пуй-
китѣ, и хлѣбчетата и жълтицитѣ.

Много, добре, казаха присѣдстващитѣ,
наемъ, че дяволътъ има прѣстъ въ тая ра-
ота и че египетскитѣ магьосници сж способ-
ни на още по-голѣми фокуси. Но защо той е
такова беденъ? Вади жълтици
подметкитѣ на обувката
и, а не може дори да си пла-
наема; съ едно подсвирване
получава повече пасхални хлѣб-
чета, отколкото нѣкой голѣмъ
хлѣбаръ вади отъ фурната си,
отъ ботушитѣ му излизатъ
пуйки, а лицето му е слабо и
нитѣ му свѣтятъ като на глад-
никъ; този въпросъ може да
зададе вечеръта на Седеръ!
Сега да оставимъ фокусника
да отиде! при Хаймъ Ионикъ
жена му Ривке Белъ. Хаймъ
иоино бѣше по-рано търговецъ
дърва и изгуби всичкото си

богатство. После стана сче-
товодителъ; но скоро изгуби и
тая скромна служба. Отъ нѣ-
колко месеца той живѣше въ
нѣмотия, а пасхата наближа-
ваше. Той нѣмаше вече какво
да залага, защото бѣше зало-
жилъ всичко отъ първия свѣ-
щникъ, до последната изглан-
ничка. Ривке искаше да помо-
ли общината за помощъ, но
Хаймъ иоино отказа решител-
но. Той не искаше да изповѣ-
да бедността си; той имаше
вѣра въ Бога, който сигурно
щѣше да му помогне. Ривке
Белъ, следъ като прѣтърси нѣ-

колко пжти всичкитѣ кюшета,
намѣри, като по чудо, една
стара сребърна лъжица, която
тя одавна смѣташе за изгубе-
на. Но Хаймъ иоино взе скъ-
поценната находка, продаде я
и внесе паритѣ въ касата за
помощи на беднитѣ презъ вре-
ме на Пасхата.

— Най-напредъ, каза той,
трѣбва да се мисли за бед-
нитѣ.

А Пасхата все наближаваше;
до нея оставаха само нѣколко
дни. Хаймъ Ионинъ чакаше, пѣ-
ленъ съ вѣра, божествената
помощъ, а Ривке Белъ мълче-

ше. Жената трѣбва да се по-
корява на мъжа си.

Днитѣ течеха Ривке, Белъ
не можеше вече да спи; тя пла-
чеше по цѣли нощи, но тихо,
за да не чуе мъжътъ ѝ; презъ
деня бѣше още по-лошо. Трѣб-
ваше да се пази отъ сѣсидитѣ
да не забелязватъ бедността
имъ. О! тия любопитни и съ-
жалителни погледи, които бо-
дѣха, като игли!

И въпроситѣ:

— Кога ще печете пасхал-
нитѣ хлѣбове? Сварихте ли си
вече червени рѣпи?

А по-близкитѣ казваха:

— Какво става у васъ РивБелъ? Може
да търпите лишения? Ний искаме да ви зае-
мемъ...

Червейки се до ушитѣ, Ривке Белъ се
виждаше принудена да отклонява тия предло-
жения за услуга, измисляйки най-невѣроятни
предлози, защото Хаймъ Ионинъ не искаше по
никой начинъ да приеме дарение отъ човѣшка
ръка, а съпругата не можеше да върви про-
тивъ волята му.

Тогава сѣсидитѣ се обърнаха къмъ ра-
вина молейки го той да се намѣси. Ривинтъ
ги послуша, въздѣхна, размисли и най-после
отговори:

— Хаймъ Ионинъ е ученъ и благоче-
стивъ човѣкъ, който знае какво прави. Ако
вѣрата му въ Бога е толкова твърда, е хуба-
во! Значи, че е твърда!

Ривке Белъ нѣмаше дори свѣщи да за-
пали вечеръта срещу празника. Хаймъ Ионинъ
се върна отъ синагогата. Всичкитѣ кжщи свѣ-
тѣха отъ блѣсъка на празника. Само него-
вата бѣше тъмна и мрачна, като тжженъ чо-
вѣкъ всрѣдъ весели сътрапезници на свадба.
Но той не се отчайваше. Само да поиска Богъ,
мислѣше си той, и азъ ще имамъ празникъ;
и съ весело gut yontev (честитъ празникъ!)
той влѣзе въ стаята си. И той пакъ повтори:
— Gut Yontev, Хаймъ!

Дветѣ ѝ очи свѣтѣха като нажежени вж-
глица. Той се приближи до нея и каза:

— Ривке Белъ, днесъ празнуваме изли-
зането отъ Египетъ. Нали разбирашъ, не е
позволено да бждемъ тжжни този денъ. И въ
сжщностъ, нѣмаме причина да бждемъ тжжни.

Ако Богъ не поиска да имаме наше Се-
деръ въ кжщи, ще трѣбва да се задоволимъ
съ Седера на нѣкой другъ. Ще ни позволятъ
да влѣземъ въ която и да е кжща; всичкитѣ
врати сж отворени. Нали тая вечеръ се казва:

— Който е гладенъ, да дойде и да яде!
Ела, наметни си шала и ще влѣземъ въ пър-
вата кжща, която ще ни попадне.

Ривке Белъ послуша, както

винаги, мъжа си. Тя съ мъка
се въздържа да не заплаче и
се завива съ скжсания си шалъ.
Тѣ сж готови да трѣгнатъ, но
вратата се отваря отъ вънъ и
нѣкой влиза въ стаята.

— Gut Yontev, казва посети-
тельтъ.

— Честитъ празникъ, отго-
варятъ старицитѣ, безъ да мо-
гатъ да го видятъ.

— Бихъ искалъ да ви бжда
гостъ на Седера, каза чужде-
нецътъ.

— Ние самитѣ нѣмаме Се-
деръ, Отговори Хаймъ Ионинъ.

— Нищо, азъ донесохъ единъ.

— Да правимъ Седеръ въ
тъмнината? каза Ривке Белъ,
която не сдържа вече сълзи-
тѣ си.

— Какво мислите вие? каза
гостътъ. Свѣтлината ще ни
дойде.

Той направи единъ знакъ и въ
въздуха, всрѣдъ стаята, се по-
виха два сребърни свѣщника
съ запалени свѣщи. Въ стаята
стана свѣтло. Хаймъ Ионинъ и
Ривке Белъ виждатъ тогава,
че гостътъ имъ е фокусника;
тѣ не могатъ да проронятъ
дума, толкова сж изплашени и
очудени. Държатъ се за ръка
и стоятъ неподвижни, съ от-
ворени уста и очи.

Но той се обърна къмъ една
масичка въ жгѣла и каза:

— Ела, масичке и покрий се!

Изведнажъ покривка бѣла,
като снѣгъ падна отъ тавана
и покри масата, която почна
да се движи и застана тъкмо
въ срѣдата на стаята, подъ
(Следва на IV-та страница)

Джигъ
Джунглата
отъ
Александър
Раймонъ

Когато Джимъ и Редъ
отидоха на помощъ на
Уилсънъ, единъ непознатъ
се приближи, вътъмнината,
до палатката на Джимъ,
безъ да се съмнява, че
Зибъ, младиятъ другаръ
на Джимъ и Нита, опито-
миващата паятера, го
наблюдаватъ.

Човѣкътъ влиза въ палатката на
Джимъ. Зибъ и Нита отиватъ
въ палатката да видятъ Колъ,
слугата на Джимъ...

Какво има?
Штъ! азъ
съмъ Зибъ...
Ела да
видимъ!

Стой! Какъ
отивашъ?

Ето го!
Но човѣкътъ чу шумъ и избѣга къмъ
храсталака. Колъ стреля три пжти по
тази посока.

Стой! Какъ
отивашъ?

Ще следъ този
човѣкъ, защото, че
ти го изгуби. А
останѣла да
паятера изгера!

Една хуба-
ва сутринъ
Джимъ и
Редъ най-
после при-
стигатъ до
целта на
патуване-
то си.

Пристигнахме,
Джимъ... това
е най-богатата ми-
на въ областта!

После ще видимъ...
Сега да намѣримъ
Уилсънъ?

(Следва)